

De Hoge Militaire Raad (HMR) had naar verluid activiteiten georganiseerd in een verre buitenwijk van Caïro om het jubileum van de revolutie te vieren. Ook de Moslim Broederschap en anderen die sinds de stembusronde mogen delen in de macht spraken over “festiviteiten”, en probeerden het protestgeluid te overstemmen met triomfmuziek en lofzangen op de democratie. Het mocht echter niet baten.

Net als een jaar geleden vertrokken er marsen vanuit verschillende delen van de hoofdstad richting het inmiddels befaamde Tahrir-plein om mensen te mobiliseren voor het protest en een stevig geluid te laten horen tegen de militaire machthebbers.

Rond het middaguur hadden zich ongeveer tweehonderd mensen verzameld bij een centrale kerk in de volkswijk Imbaba, op de westoever van de Nijl. Maar zodra de stoet zich in beweging zette, groeiden de aantallen tot enkele duizenden. Omwonenden werden aangespoord om zich aan te sluiten en de lange strijdbare mars wurmde zich door de nauwe straten van Imbaba richting het centrum van de stad.

Volkscomité

De drijvende kracht achter de organisatie van de mars in Imbaba was het lokale Volkscomité ter Bescherming van de Revolutie. Deze comités zijn na de revolutie opgericht door het hele land en proberen de revolutionaire boodschap een basis te geven in de wijken. De laatste maanden beleefden de comités een ervaring door de ‘Askar Kaziboen’ of Liegende Officiëren campagne. Deze campagne bestaat uit filmpresentaties die uitspraken van officieren van de HMR verbindt aan beelden die het tegendeel bewijzen.

Zo is er een beroemde scene waarin een generaal half december, ten tijde van de rellen rondom het parlement, stelt geen geweld te zullen gebruiken tegen demonstranten. Even later volgen beelden van zwaar bewapende militairen die demonstranten aftuigen.

Mede door deze campagne is er een breed besef over de a-revolutionaire intenties van het leger. Een van de meest gehoorde leuzen tijdens de marsen gisteren was dan ook: ‘Het leger is van ons, maar de (Hoge Militaire) raad is niet met ons.’

De mars vanuit Imbaba bereikte tegen het einde van de middag de brug voor het Tahrirplein waar vorig jaar op 28 januari een hevige slag werd uitgevochten met de veiligheidsdiensten van Mubarak. Ditmaal was er een indrukwekkende minuut stilte. Doodskisten op de schouders van de betogers symboliseerden de martelaren die tot nu toe gevallen zijn, en foto’s van martelaren waren prominent aanwezig. Ahmed, een jonge demonstrant en lid van de Revolutionaire Jeugd Organisatie, legde uit dat het bloed van de martelaren de olie is die de trein van de revolutie voortstuwt.

Eenheid

De eenheid die zo kenmerkend was een jaar geleden was ook nu weer terug te zien. Christenen en moslims, mannen en vrouwen liepen zij aan zij. Om de eenheid in strijd te benadrukken werden leuzen aangeheven als: ‘Ze vermoordden Mina (een gangbare christelijke naam) ze vermoordden Ahmed (een gangbare islamitische naam), zijn zij dan voor niets gestorven?’

De HMR had in de aanloop naar #jan25 nog geprobeerd te gemoederen te temperen door bijna 2000 gevangenen, die veroordeeld waren door militaire tribunalen, vrij te laten en de noodwet op te heffen, die al decennia gebruikt wordt om elk oppositioneel geluid in de kiem te smoren.

Het lijkt er echter op dat voor velen in Egypte duidelijk is dat de HMR het ware obstakel vormt in de voortgang van de revolutie. Door de macht en de democratische beperkingen door de HMR te accepteren heeft de Moslim Broederschap zich bovendien definitief afgekeerd van de revolutionaire beweging. Gezien de aantallen en de strijdbaarheid van de demonstraties gisteren kan dat wel een foute beslissing zijn geweest.

Tegen de avond begonnen de aantallen op het Tahrir-plein langzaam af te nemen. Een groep demonstranten had zich verzameld bij het staatstelevisiegebouw vlakbij het plein waar ze eindeloos "leugenaars" riepen.

Om in gelijke tred te blijven met de gebeurtenissen vorig jaar, stond er voor vrijdag 27 januari een Dag van de Woede op het programma.

Dit artikel verscheen eerder op socialisme.nu